

29. April 2019

FM 2019/167
Aqqalu C.Jerimiassen

Forslag til forespørgselsdebat om, hvorledes vi gennem en forbedring af lærernes arbejdsvilkår kan forbedre elevernes læringsmuligheder i folkeskolen.

(Medlem af Inatsisartut Peter Olsen, Inuit Ataqatigiit)

Vi har alle været børn, og vi har alle oplevet forskellige ting i folkeskolen, både de gode, de knap så gode ting, frække børn og lærere der skælder ud.

Der er én ting som vi ikke kan benægte, som forslagsstilleren frembringer, og det handler om skolebørn i de større byer der kan være noget sværere at styre, og at det faktisk er blevet til et problem. Mon ikke det er på tide at vi bliver nødt til at minde os selv, for hvordan kan det være at vores børns respekt til de voksne og de ældre er blevet så lavt?

Er det ikke tegn på at vi voksne har misforstået noget hvad pligt angår? Det gentages gang på gang "Børn har rettigheder", ja! Vi ved godt at et barn har rettigheder, men budskabet skal aldrig fordrejes så barnet også fritages for ethvert ansvar og behandles som et skrøbeligt stykke glasfigur. Forældres rolle bør være at vise hvor grænserne går. Vi ved jo hvor surt det er når vores irriterende mor sætter grænserne i. MEN forældre der elsker deres børn udviser og sætter grænser. En tryk familie og en samlet familie er den, hvor forældrene er dem der passer børnene, tager sig af børnene og sætter klare grænser.

Lærernes ansvar er, og er ansat til at lære børnene skolerelaterede ting, for det er alt for nemt at pege på lærerne og fortælle dem at de ikke gøre deres job ordenligt, bare for at føje barnet. Der er rigtig mange lærere der hvert eneste dag utrætteligt knokler i skolen. Det er dem vi skylder en stor tak, for deres store indsats for vores børns fremtid.

Forholdene var noget anderledes da mit årgang, eller deromkring, da vi var skolebørn. Selv om vi heldigvis ikke fik slag, så når vi blev alt for ulydige og ikke hørte efter, og når lærerne blev trætte af at skælde ud på os, så blev vi sendt uden for døren, eller blev sendt til hjørnet, indtil vi var faldet til ro igen.

Vi hører nu i dag at et barn, en elev, kan påvirke hele klassen, når læreren bliver nødt til at bruge hele timen på at berolige barnet. Og dermed mister man en hel og dyrebar undervisningstime for hele klassen på det, fordi man ikke må sende et barn uden for længere. Selv om det kunne støde nogle, eller at det kunne gøre ondt at høre, så må vi altså gøre det nødvendige for at opnå et godt resultat. Så langt de fleste børn kan klare sig godt i skolen og have en god fremtid.

Vi må gøre noget for at det ikke får negative konsekvenser i lærernes hverdag, som jo utrætteligt arbejder med det i klassen, for et barn der ellers har lyst til at lære og høre efter bliver påvirket af

andre børn der ikke vil følge med. Og dette kan sprede sig hurtigt til alle andre i klassen, selv hvis det bare er én der er ulydig.

Vi må i samfundet indse at forældre har et stort pligt og ansvar over for deres børn, og måske ikke lade skolen få hele ansvaret som man måske har gjort hvis man f.eks. følger europæiske eksempler for meget, som kunne resultere at forældre mister følelsen af at have ansvar. Desværre er det blevet for svært at kunne sætte børn på plads, for hvis man gjorde det ville nogen føle at de bliver forfulgt eller nedværdiggjort. Er det det vil vil videreføre til vores børn? Hvor er alle de udtalelser om det store respekt for vores forfædre?

Vi støtter tanken om at formindske antallet af elever i en klasse. For jeg har også selv oplevet i 10. Klasse hvor vi var 22, og det var varmt og som også havde effekt på vores koncentrationsevne. Derfor finder vi det interessant og støtteværdigt i forslagsstillers begrundelse, og peger på at reducere antallet af eleverne til højst 18-20.

Vi vil fra Atassut takke forslagsstiller Peter Olsen, for at bringe emnet op. Der er stadigvæk meget at debattere, og før jeg begynder at gentage mig selv bringer jeg denne udtalelse til ende fra Atassut.